

базилика. В м. *Джевезлика* има следи от римска крепост. Намерена е бронзова статуетка на орел. Битува предание, че в м. *Клисе ери* е имало манастир.

Най-ранното писмено сведение за селото е от 1609 г. под името *Кючюк джешлу* ('Малко Джешлу'). През 1666 г. селото е споменато с арабизирано име *Джешлу-и сагър* с 3 джизие-ханета (християнски семейства). През XIX в. селото е с двойно име: турско – *Кючюк чешли* и българско – *Малко Чочовен* (*Чочовени*). *Чешли* се свързва с турската дума *чишли* 'мокротия'. Народното тълкуване на българското име насочва или към *чучур*, или към преданието, че Голямо и Малко Чочовени са основани от братя *Голям* и *Малък Чочо*.

До Освобождението селото е в Сливенска каза. След 1878 г. е в Сливенска околия. Като по-малко село е включвано към кметствата на с. Гавраилово и Чинтулово, а от 1934 г. – отново към Гавраилово.

Според някои от преброяванията броят на населението е: 1905 г. – 84 сгради и 373 жители; 1920 – 553 жители; 1926 – 112 сгради, 106 домакинства и 661 души; 1946 – 626 души; 1965 – 652; 1985 – 515; 2001 – 382 и 2010 – 319 жители.

Училище в селото има от 1893 г. Читалището „Просвета“ е основано през 1936 г. Черква няма. Хора от селото вземат активно участие в борбите против властта в периода 1941–1944 г. От селото излизат 17 партизани, включително и командира на отряд „Хаджи Димитър“ Иван Славов Гинчев. Издигнат е паметник на разстреляните ятаци, сред които и малолетния Гинчо Гинчев. В планинската част на землището е имало няколко партизански землянки и лагери.

Поминъкът на населението е земеделие и животновъдство. По време на кооперативното стопанство усилията са насочени към масиви от овошки (праскови), лозя и овцевъдство. Полският район е напояван от системата „Средна Тунджа“.

Землището на с. Малко Чочовени с площ 20 кв. км е между землищата на Чинтулово, Ковачите, Злати войвода, Гавраилово, Бяла и Сливен. Северната му част е заета от западните възвишения на Сливенската планина с вис. от 250 до 828 м при Късканджа. Южната му част, достигаща до р. Тунджа, е заета от Сливенското поле с височина 160–250 м.

Почвите са слабо оподзолени, излужени канелени горски.

Преобладават названията на местности с турски произход.

ЖИ: *малкочочовенец, малкочочовенка, малкочочовени, малкочочовенче.*

МИ: *Адà баши, Адàта, Алтѐн тарла, Алчà тарла, Арму̀т тарла, Ашламà дюзю̀, Арамията, Аркарѐ йол, Баà вàда, Баладжалѐка, Бàтаклѐка, Бàхова вàда, Бѐлия камѐк, Биѐтя, Бозалѐка, Бору̀клѐка, Вѐрбиѝката, Герѐня (Герениѝка), Гермелиѝка, Голѐмия рѝт, Гѐрната адà, Гѐрната могѝла, Грѝцката могѝла, Грѝцкия кай̀на̀к, Далѝкѝева нѝва, Дàскалова клàденец, Дàскалова нѝва, Дая̀мата, Джевезлѝка (Орешѝака, Орошѝака), Димитрова поля̀на, Дрѝма, Дюз тарла, Дядобàховата чешѝма, Дядовѝлева чешѝма, Дядокоста̀динова чешѝма, Дядотòдоровата чешѝма, Емерлѝк, Ерѐкя, Зад герѐня, Йол ан̀та, Кадѝйските нива (Кадѝ тарла), Кал̀чова корѝя, Кара̀ач чай̀р, Кара̀чевата чешѝма, Касѝм дере, Касѝм каш̀ла, Капаклѝята, Кедѐ бѝлю̀, Кодѝжа̀ меше (Мешелиѝка) Кòлишница,*